

[Stubkjær Pedersen]

længere er bundet til et vist antal almennyttige lejligheder lang tid frem, men at vi tager op år for år, hvad der er behov for, og hvad der er råd til.

Jeg skal i øvrigt foreslå, at man støtter de af boligministeren stillede ændringsforslag.

Dræbye (RV):

Man kan ikke undgå at blive en lille smule trist til mode, når man skal behandle et spørgsmål på et område, som det radikale venstre som parti har arbejdet for i en længere periode, og så må konstatere, at en god tanke er blevet dårligt behandlet af en regering og tilsyneladende et flertal i folketinget. Men det er ikke desto mindre det, der er udgangspunktet for mine bemærkninger ved denne anden behandling.

Det radikale venstre har været og er fortsat tilhænger af en finansieringsreform med indeklån. Ved første behandling af lovforslagene slog jeg fast, at regeringsforslagene indeholder en betydelig imødekommethed over for de synspunkter omkring finansieringsreformen, som det radikale venstre havde givet udtryk for bl.a. sidste efterår, men også lider af udprægede mangler, især på landbrugsområdet.

Jeg slog imidlertid også fast, at fordelingen af det støttede byggeri ikke var i overensstemmelse med det radikale venstres ønsker; bl.a. ønsker vi et større antal private andelsboliger.

Det afgørende problem er dog for så vidt ikke udgangspunktet ved første behandling, men de ændringer, der er sket i forslagene fra første behandling til anden behandling og den – det skal jeg senere komme tilbage til – meget sårbare introduktion af indeklånene, som nu skal foretages.

For det første har regeringen taget landbrugets omprioritering ud af lovforslagene. For dele af lovforslagene er vi enige i. Vi synes, at den reguleringsfond, som var indeholdt i det oprindelige lovforslag, var en dårlig idé. Vi synes, at de to indekser, som man arbejdede med på landbrugsområdet, ikke var tilfredsstillende beskrevet og måske heller ikke den rigtige måde at løse problemerne på. Men det afgørende er, at fordi introduktionen af indeklån på det åbne marked er et sårbart område, har man meget hårdt brug for at få klarhed over omfanget af indeksob-

ligationer, der vil blive udbudt. Det, regeringen nu har gjort, er at pille en meget stor del af udbuddet af indeksobligationer ud af lovforslaget og sige: det må vi så behandle på et senere tidspunkt, men vi regner med at markedsføre indeksobligationer til boligbyggeriet og til det formentlig begrænsede erhvervsbyggeri, der vil være tale om ifølge lovforslaget, i første omgang; så kan man forhandle sig frem til et finansieringsomfang for landbruget på et senere tidspunkt og så introducere det bagefter.

Man kan i hvert fald ikke kalde det en planlagt politik fra regeringens side, man kan måske snarere kalde det en fra-håndentil-munden-politik. Det er efter vores opfattelse at løbe en betydelig risiko for, at dårlige erfaringer med introduktionen af indeklån på det åbne marked vil komme til at koste muligheden for en væsentlig og nødvendig omprioritering i landbruget her og nu, og den er der ellers hårdt brug for.

Den anden ændring af indekslovforslaget, som er sket siden første behandling, er indførelsen af reallønsgarantien. Som princip kan vi ikke have meget imod den, men det er nok tvivlsomt, hvor stor en effekt der i det hele taget, ligegyldigt hvilket system man vil vælge, vil være af en reallønsgaranti. Lad nu det ligge. Det afgørende problem i den reallønsgaranti, som er foreslået, er, at man arbejder med forskellige indekser på låntagerside og på långiverside og derved skaber en række problemer både på låntagerside og på långiverside for de obligationer og de lån, som er knyttet til en reallønsgaranti.

For låntageren betyder det, at det er svært at få et nøjagtigt overblik over, hvad kontantværdien af restgælden er, og hvad den effektive rente af den obligationsgæld, man har, i virkeligheden bliver.

For långiveren, obligationskøberen, betyder det, at ændringer i reallønsvækst vil betyde usikkerhed om afkastet, om ydelsen, og dermed vil der være en betydelig risiko for, at vi får u hensigtsmæssige kursudsving i forbindelse med introduktionen af indeklånene.

Det havde været både administrativt lettere og markedsønsket bedre, om man havde valgt at indføre reallønsgarantien med det samme indeks på låntager- og långiverside, og det var bestemt ikke uladsiggjort at gennemføre det på den måde.